

Steen Gade (SF):

Siden jeg kom i Folketinget her anden gang, har jeg sådan set gjort det til en tradition, som jeg også vil fortsætte i aften, at kigge på, hvordan regeringen håndterer nogle sager, som jeg selv i hele mit politiske liv har lagt umådelig meget vægt på. Det er, hvordan vi behandler de fattige i verden, altså vores ulandsbistand, det er, hvordan vi prioriterer miljø og klima, og det er, om vi har et globalt udsyn.

Det sidste med det globale udsyn er jo ikke blevet meget bedre. Nu kan jeg forstå, at vi skal have en demokratikanon. Jeg håber ikke, det bliver en, som bliver gennemsyret af den tankegang, at demokrati er noget, vi har opfundet i Danmark. Jeg håber, den får et internationalt udsyn, sådan at vi ikke gentager nogle, synes jeg, misforståede signaler på nogle andre områder, hvor man gør universelle rettigheder og kamp for demokrati og menneskerettigheder til en speciel dansk sag. Det er netop en sag, der skal præges af globalt udsyn. Så det håber jeg.

Så har jeg jo vurderet, hvad statsministeren har sagt på miljøområdet. Og jeg skal da give statsministeren noget ros. Det er muligvis lidt betinget, men alligevel. Det er da helt interessant, at vi har en statsminister, som nu her både nævner, at vi har menneskeskabte klimaforandringer, og at vi nu har et ansvar for at forebygge de menneskeskabte klimaforandringer. Så der er sket nogle fremskridt i forhold til, hvad der er formuleret her i statsministerens tale.

Men for at understrege, hvor langsomt tiøren falder hos statsministeren, vil jeg læse følgende fra 1992 op. Der siger man om klimaproblemet i en udgivelse fra Miljøministeriet, og jeg citerer:

Vi lægger nemlig i forbindelse med de forventede klimaændringer vægt på det såkaldte forsigtighedsprincip. Dette indebærer, at det kan være nødvendigt at iværksætte initiativer, selv om det endegyldige videnskabelige bevis på klimaændringerne ikke foreligger. Når det måtte foreligge, er det nemlig uigenkaldeligt for sent, thi da er ændringerne fuldbyrdet.

Det er jo et digert værk fra 1992. Det siger cirka det samme som statsministeren nu 15 år efter er nået frem til. Det interessante ved det er jo, at statsministeren faktisk var medlem af den regering, der sagde det for 15 år siden. Det er nemlig den nuværende udenrigsminister, Per Stig Møller, der har skrevet det her i forordet til »Drivhuseffekt og klimaændringer«.

Nu siger jeg jo det her, fordi jeg er enormt optaget af, om regeringen virkelig vil gøre noget.

Og der har vi jo fået dokumenteret i dag i det forslag omkring kulkraft og manglende ambitiøs politik på det her område, at ambitionsniveauet ikke ligger særlig højt.

Kl. 21.10

Hvis statsministeren virkelig skal tages alvorligt, og hvis der er tale om et hamskifte fra statsministerens side, hvor han nu vil være den, der udadtil skal opfattes som ham, man skal tage alvorligt på klimaspørgsmålet, må det jo kræve, at statsministeren går herop og siger: Jeg tog jo fejl. I 5 år var jeg en statsminister, som i virkeligheden underminerede det, som allerede blev sagt i 1992. Vi nedprioriterede miljøområdet – jamen det var en fejl. Vi nedprioriterede energiområdet – det var en fejl.

På det andet område, ulandspolitikken, kan jeg også høre, at statsministeren er ved at iføre sig en ny ham, og det er jo godt. Det lyder nu, som om at vi har en statsminister, som mener, at vi skal gøre mere for ulandene, at vi skal prioritere Afrika højere. Men var det så ikke passende for statsministeren at komme herop og sige: Undskyld – både undskyld til den danske befolkning og for den sags skyld også til de fattige i Afrika – undskyld, at jeg har nedprioriteret, at jeg har sparet, at jeg har brugt færre midler på Afrika, end der blev givet i årene før?

Jeg siger det her, for hvis statsministeren ikke bare skal ligne sådan en vindbøjtel – det er sådan en, der retter sig efter vinden – som bare påtager sig de klager, som er passende, fordi det nu vistnok skal gå lidt i den grønne retning, og nu skal man også interessere sig lidt for Afrika, for det gør Blair og de andre jo, men ligne en troværdig mand, en mand, man kan stole på, synes jeg, statsministeren skal gå op og sige: Jamen det var forkert, at vi sparede ca. 3 mia. kr. om året på verdens fattigste i årene 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007 – og så kan man selv gange det antal år med 3.

Jeg siger det, fordi jeg sådan set gerne ville have, at vi kunne konkurrere på, hvem der vil gøre mest, men jeg synes ikke, statsministeren bare skal slippe med rent spinmæssigt at ligne en, der vil noget grønt, og ligne en, der vil gøre noget for verdens fattigste.

Formanden:

Tak til hr. Steen Gade.

Hermed sluttede forhandlingen.